

om igennem mange Aarhundreder, at denne Fredsperiode har været Grundlaget for den Velstand og Folkerigdom, der er vokset op, saa dette med den almindelige Værnepligts Virkninger har mere end en Side. Jeg forstaaer godt, at vi nu efter Krigen tager den ene Side, men vi maa ikke glemme den anden.

Det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, indledede sin Tale med nogle Ord af Holger Drachmanns Majvise: Vi vil Fred her til Lands. Det er i Virkeligheden ogsaa det, vi alle vil og stræber efter, vi er blot uenige om Midlerne. Jeg kan heller ikke give det konservative Folkepartis Forslag min Tilslutning. Det gaar mig for vidt. Jeg synes, at det konservative Folkeparti ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til de Ændringer, der er sket ved Krigen, ikke i tilstrækkelig Grad har draget Konsekvensen deraf og af den Maade, vor nye Sydgrænse er sat paa. Tanken om en Landstorm har min Sympati. Der er i og for sig noget kønt og rigtigt i den Tanke, at enhver paa et givet Tidspunkt, naar det kræves, skal være med til at værne sit Land. Den er ogsaa tiltalende af den Grund, at den vil medføre nogen fysisk Træning. Men jeg tror ikke, den vil faa nogen militær Betydning, og kan i det hele taget ikke tænke mig, at Danmark kan føre en Krig paa langt Hold. Der bliver nærmest Tale om at afværge et eller andet pludseligt Overfald, og saa tror jeg ikke, man kan faa Landstormen samlet saa hurtigt, at den kan faa Betydning.

Jeg kan bedst yde Venstres Forslag min Tilslutning, at der dannes en lille Hær, veludrustet og hurtigt rede til Brug til Løsningen af den Opgave, vi har, at afværge pludselige, uventede Overfald. Jeg tror, som sagt, ikke, at vi her i Landet har nogen som helst Udsigt til at kunne føre en Krig over længere Tid. Det savner vi alle Midler til, det savner vi Mandskab til, det savner vi Ammunition til, og det savner vi overhovedet alle Betingelser for. Men et pludseligt Overfald maa vi kunne afværge. Og saa ser jeg den Fordel ved Regeringens Forslag, at det vil baade indadtil og udadtil være Udtryk for en Villie til national Hævdelse; det vil ude i Europa være et Vidnesbyrd om vor Villie til at værne vor Neutralitet. Jeg er derfor villig til at støtte Regeringens Forslag i det væsentlige, og det vilde glæde mig, hvis det kunde blive gennemført.

Flere ærede Medlemmer her i Tinget har talt om Fordelingen, Omgrupperingen af den danske Hær. Det er dog en for-

færdelig Overdrivelse, naar det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde, at den danske Lilleput vilde spille den sammenbrudte tyske Kæmpe paa Næsen. Jeg kan ikke tro, der er noget fornuftigt Menneske her i Landet, der har saadanne Tanker. Det, der har kendetegnet dansk Udenrigspolitik i de senere Aar, har netop været, at man ikke vilde misbruge Tyskernes Nederlag til at tage mere fra dem, end vi havde Ret til at faa. I disse bevægede Tider har den Villie slaaet igennem, at Danmark vilde gøre Ret ogsaa Syd paa paa et Tidspunkt, da Danmark maaske kunde have haft Magt til at gaa videre, end det egentlig havde Ret til.

Det er slet ikke rigtigt, at der sker nogen stor Udfoldelse af Militærmagten ved vor Sydgrænse. Saavidt jeg har forstaaet, vil Fordelingen af Hæren blive nogenlunde lige mellem Øerne og Jylland, hvad der svarer til vor Udenrigspolitik gennem mange Aar, Hævdelsen af en ligelig Neutralitet. Efter hvad der er blevet mig meddelt, vil der i de sønderjydske Landsdele blive garnisoneret mellem 600 og op til godt 1 000, 1 000—1 200 Mand. Ja, hvis Tyskland faar det at vide og saa hører, at der her skal være Tale om aggressive Hensigter, vil man jo smile. Vi fra Sønderjylland, der er vant til at se de store Hærafdelinger i Bevægelse, ved jo, at en saadan Styrke paa 1 000 Mand eller noget mere ikke er noget, en Stormagt overhovedet regner med. Det er ikke andet end en Grænsevagt. Og derfor vilde jeg henvendt til det ærede Medlem Hr. Schmidt sige, at han jo er det Medlem her i dette høje Ting, hvis Røst høres længst ned i Tyskland, og jeg vil meget indtrængende bede ham om at sørge for, at saadanne Forestillinger om Danmarks Hensigter overfor Tyskland ikke faar Lov at staa uimodsagte. Jeg synes, det er en Pligt, det ærede Medlem har. I et Blad, der staaer ham nær, har der i de sidste Dage staaet noget om, at de to Trediedele af Hæren skulde samles i det sydlige Jylland og i Sønderjylland. Det er jo fuldkommen forkert, og jeg synes, det ærede Medlem maa føle sig forpligtet til at gøre sine Venner nede i Tyskland opmærksomme paa, at det ikke er rigtigt.

Sikringen af vor nye Sydgrænse er imidlertid for mig meget mere et udenrigspolitisk Spørgsmaal og et kulturelt Spørgsmaal end egentlig et militært Spørgsmaal. Dansk Udenrigspolitik har gennem en lang Aarrække fulgt Princippet om en ligelig Neutralitet. Ud fra dette blev Optanttraktaten i sin Tid tilvejebragt, der gjorde os saa megen Gavn. Ud fra dette Synt-